разі вже не відповідала критеріям охороноздатності (новизна, оригінальність) не була б зареєстрованою. Але в Україні дані по заявкам на реєстрацію торгових марок не публікуються, і, як наслідок, про них неможливо дізнатись і вчасно заперечити.

Отже, ці труднощі необхідно подолати на законодавчому рівні. Можливим рішенням є передбачення невичерпного переліку ситуацій, коли заявка на реєстрацію є недобросовісною.

Список літератури: 1. Закон України "Про захист від недобросовісно конкуренції ", **2.** *Щукіна К.,* Проблема застосування законодавства у випадку недобросовісної реєстрації торговельних марок.// «Інтелектуальна власність».-№6.-2008.-стр.22-27. і *Кондратьєва О.,* Стан захисту підприємництва і споживачів від недобросовісної конкуренції:проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування.// «Інтелектуальна власність».-№11.-2007.-стр.36-43., **3.** *Демченко Т.* Проблематика визначення недобросовісності заявника при подачі заявки на реєстрацію товарного знака.//Теорія і практика інтелектуальної власності.-№2.-2007,НДНВ АПрН України.-К.,2007.

О.М.ПЛОТНІКОВА, магістрант, НТУ «ХПІ»
Н.О.САЄНКО, магістрант, НТУ «ХПІ»

ЮРИДИЧНІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ ФІРМОВОГО НАЙМЕНУВАННЯ В УКРАЇНІ

Комерційне найменування дає можливість відрізняти суб'єкта господарської діяльності від інших, але в сучасному українському законодавстві немає визначення терміну «комерційне найменування» та немає відповідного реєстру, що створює труднощі в правовому захисті фірмового найменування, як об'єкта інтелектуальної власності.

Коммерческое наименование предоставляет возможность отличать одного субъекта хозяйственной деятельности от других, но в современном украинском законодательстве нет определения понятия «коммерческое наименование» и нет соответствующего реестра, что создает трудности в правовой защите фирменного наименования, как объекта интеллектуальной собственности.

Commercial denomination gives possibility to distinguish on subject of economical activity groom other, but modern ukrainian legislation "commercial denomination". There are no suitable list that create difficulties in legal protection of firm denomination like object intellectual property.

У вітчизняному законодавстві термін «комерційне (фірмове) найменування» з'явився після прийняття Цивільного кодексу України. В чинному ЦКУ не пропонується його визначення, також залишається невирішеною проблема визначення суб'єктів права інтелектуальної власності на комерційне найменування.

Комерційне найменування однієї особи може бути перешкодою для реєстрації схожої на нього торговельної марки іншою особою і підставою для визнання недійсним свідоцтва на таку торговельну марку.

Права на комерційне найменування не вимагають обов'язкової державної реєстрації. Відомості про комерційне найменування можуть бути внесені у відповідні реєстри, але на сьогоднішній день спеціальні реєстри комерційних найменувань відсутні. Закон, що регламентує наявність такого реєстру, не регулює правовідносини в сфері інтелектуальної власності, а стосується іншого аспекту комерційної діяльності. З 01.07.2004 року набув чинності Закон України «Про державну реєстрацію юридичних та фізичних осіб-підприємців».

Цим законом передбачене внесення до Єдиного державного реєстру підприємців та організацій України всіх учасників підприємницької діяльності, і в ньому фактично стала акумулюватися найбільш повна інформація про назви суб'єктів підприємницької діяльності. Це дало змогу значно зменшити можливість використання однакових найменувань різними особами – учасниками ринку товарів та послуг [3].

Ст.489 ЦКУ зазначає: «Особи можуть мати однакові комерційні найменування, якщо це не вводить в оману споживачів, щодо товарів, які вони виробляють та (або) реалізують, та послуги, які ними надаються» [1].

Мається на увазі, що ці особи є суб'єктами комерційної діяльності в різних секторах ринку, мають різні знаки для товарів та послуг, їх діяльність поширюється на різні регіони, існують ще якісь відмітні ознаки їхньої продукції. Для того, щоб уникнути введення споживачів в оману, передання прав на комерційне найменування припускає передання бізнесу цілком, або частково.

При реєстрації суб'єкта підприємницької діяльності вказується його організаційно-правова форма, тип, може вказуватися профіль його діяльності, а в другій частині – його власне найменування. Відмінність найменувань хоча б в одній із частин дає змогу не вважати їх тотожними [2].

Деякі юристи пропонують вважати фірмовим найменуванням лише власне найменування юридичної особи тобто другу частину наведеної структури фірмового найменування, стверджуючи, що саме на цю частину фірмового найменування його власник має право виключного використання як на об'єкт інтелектуальної власності.

На вітчизняному ринку часто стикаються з такими випадками, коли існує декілька фірм, які мають тотожні другі частини найменування, а також використання схожого чи тотожного фірмового найменування має на меті саме введення в оману споживача, орієнтуючи його на репутацію відомого виробника.

Список літератури: 1. *Цивільний кодекс України.* – Х.:ТОВ «Одісей»,2009.- 424 с. **2.** *Ю.Воскобойник, О.Мороз.* Проблеми використання фірмового найменування як об'єкта інтелектуальної власності: аналіз вітчизняного досвіду//Інтелектуальна власність – 2007. – №10. – С.70 -74. **3.** *М.Солощук, М.Капінос, Е.Лерантович.* Право інтелектуальної власності на засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів і послуг// Інтелектуальна власність – 2008. – №7. – С.48 -57.